πράγματι δωδεκάμηνα πλήρη, μὲ τὴν ἐναλλαγὴν "σπορᾶς καὶ θερισμοῦ, ψύχους καὶ καύματος, θέρους καὶ χειμῶνος„ ἤγουν τῶν τεσσάρων ἐτησίων ἐποχῶν. (¹)

Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μακροβιότητα ταύτην καὶ εἰς τίνα αἴτια νὰποδώσωμεν αὐτὴν καὶ τὴν βαθμιαίαν αὐτῆς ἐλάττωσιν ;

Καὶ ἐν πρώτοις ἦτο δυνατὴ τοιαύτη μακροβιότης ;

×

Πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ σπουδαίων ἐπελθουσῶν μεταβολῶν εἰς τὴν γῆν, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν **προκατακλυσμιαίαν** καλοῦσιν οἱ ἐπιστήμονες, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν —καὶ εἶναι βεβαιωμένον— ὅτι αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς διά τε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα, ὡς καὶ διὰ τὰ φυτά, ἦσαν ὅλως ἄλλοῖαι.

Τὰ προκατακλυσμιαῖα ζῶα καὶ φυτά, τὰ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς ἀνακαλυπτόμενα, ἔχουσιν ὅλως ἰδιαίτερον χαρακτῆρα. Διακρίνει ταῦτα τί τὸ γιγαντῶδες.

Οὕτως ἀνευρίσκομεν τὸν σκελετὸν τοῦ παμμεγέθους Μαμοὺθ καὶ ἄλλων παμμεγίστων ἰχθύων ἢ τετραπόδων ἐκλιπόντων πλέον, τὰ μεγάλα δάση τῶν παμμεγέθων δένδρων, τὴν δενδροφυῆ πτέριδα, τὰ στελέχη γιγαντωδῶν φοινίκων, ἱππούριδος καὶ λυκοποδίων, καὶ ἄλλην γιγαντιαίαν βλάστησιν. ἐξ ἧς, ἀλλοιωθείσης ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, ἐσχηματίσθησαν οἱ γαιάνθρακες.

Τί δὲ ἀποδεικνύουσιν ὅλα ταῦτα τὰ γιγαντῶδη ζῶα καὶ φυτά, τὰ ἐκλιπόντα πλέον, εἰμὴ ὅτι καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει αἱ συνθῆκαι ἦσαν ὅλως ἄλλοῖαι ἐν τῇ παναρχαίᾳ ἐκεινῃ ἐποχῇ ;

Σήμερον μόλις ἐν τῷ Ἰσημερινῷ δύναταί τις νὰπαντήσῃ ὁπωσοῦν γιγαντιαίαν τινὰ βλάστησιν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην εἶναι μηδαμινή.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀκόμη ἔχομεν ἐν τῇ προκατακλυσμιαίᾳ ταύτῃ ἐποχῇ τοὺς γίγαντας.

"Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦσαν οἱ γίγαντες ἐπὶ τῆς γῆς„ ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ (Γενέσεως ς' 4), ὧν λείψανα ἀπαντῶσι κατόπιν οἱ Ῥαφαεὶμ καὶ οἱ Ζουζεὶμ καὶ οἱ Ἐμμαῖοι. οὓς κατέστρεψεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραὰμ (περὶ τὸ 1913 π. Χ.) ὁ Χοδολογόμωρ βασιλεὺς τοῦ κράτους τῆς Ἐλὰμ (²) — καὶ βραδύτερον ἀκόμη οἱ Ἀνακεὶμ (δηλαδὴ οἱ μακραύχενες ἢ μακροτράχηλοι), οἵτινες κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Χανάαν (περὶ τὰ 1450 π.Χ.).

Τοὺς Ἀνακεὶμ τούτους ἰδόντες οἱ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως ἀποσταλέντες πρότερον ἵνα κατασκοπεύσωσι τὴν Χαναάν, τοσοῦτον ἐτρόμαξαν, ὥστε ἐπανελθόντες ἐνέπνευσαν τὸν φόβονκαὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅστις οὕτω ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ Μωϋσέως.

"Εἴδομεν ἐκεῖ—εἶπον οἱ κατάσκοποι οὗτοι—τοὺς γίγαντας, τοὺς υἱοὺς Ἀνάκ, τοῦ ἐκ τῶν γιγάντων, καὶ ἐθλέπομεν ἑαυτοὺς ὡς ἀκρίδας ἐνώπιον αὐτῶν„ (Ἀριθμ ιγ' 33).

Καὶ οἱ ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ δὲ ἀπαντῶντες Τιτᾶνες καὶ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες καὶ ἄλλοι Γίγαντες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὅλως ἀστηρίκτους μυθολογηθέντα ὄντα, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἶναι μυθώδης παράστασις τῆς παραδόσεως περὶ τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ γιγάντων.

×

Οὕτως ἢ ἄλλως λοιπὸν δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον, τὰ πάντα συντρέχουσιν ὅπως παράσχωσί τι τὸ γιγαντῶδες καὶ ὑπέρτερον τῆς σημερινῆς φύσεως.

Ἡ φύσις, δύναταί τις εἰπεῖν, ἦτο τότε ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῆς ὀργασμῷ, δημιουργοῦσα γίγαντας καὶ παμμεγέθη ζῶα καὶ γιγαντῶδη φυτά.

Ἀλλ' αὐτὸς οὗτος λοιπὸν ὁ ὀργασμὸς τῆς φύσεως δὲν δύναται ἄρα νὰ μᾶς δώσῃ τὸν λόγον καὶ τῆς μακροβιότητος τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων ;

Καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον εἰς τοῦτο δέον νὰποδοθῇ ἡ μακροζωΐα αὕτη. Ἐφ' ὅσον δὲ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ καὶ αἱ ἄλλαι ἐν γένει συνθῆκαι τῆς ζωῆς μετεβάλλοντο καὶ ὁ ὀργασμὸς οὗτος ἐξέλειπεν, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ μακροβιότης ἠλαττοῦτο.

Τὸ ζήτημα ἄρα τῆς μακροβιότητος τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων οὐ μόνον μῦθος δὲν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὸν φαινόμενον μάλιστα σπουδαῖον.

Εἶναι ζήτημα ὀργασμοῦ τῆς φύσεως, ἥτις ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ ἐκείνῃ ἐποχῇ ἦτο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῶν ἑαυτῆς δυνάμεων καὶ τῷ σφρίγει.

Εἶναι ζήτημα διαφορᾶς φυσιολογικῶν συνθηκῶν.

Οὕτω καὶ ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ φυσιολογικῷ καὶ κοσμοϊστορικῷ τούτῳ ζητήματι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ αὐθεντία τῆς ἱστορίας τῶν ἁγίων Γραφῶν ἀποδεικνυται ἀναμφισβήτητος, παρέχουσα ἡμῖν μόνη μεταξὺ ὅλων τῶν βιβλίων τοῦ κόσμου ἱστορικὰς πληροφορίας ἀσφαλεῖς περὶ τῶν πρώτων βημάτων καὶ τῆς πρώτης ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

(1) Τὸ Ἑβραϊκὸν ἔτος πρὸ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἐξόδου συνίστατο, ὡς λέγουσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐντρίβεις, ἐκ 12 μηνῶν, ὧν οἱ μὲν 11 περιεῖχον ἀνὰ 30 ἡμέρας ἕκαστος, ὁ δὲ δωδέκατος 35. Ὑποτιθέασι δὲ ὅτι ἀνὰ πᾶν 12ον ἔτος προσετίθετο εἰς συμπλήρωσιν εἰς τριακονθήμερος μήν. Ἐξάγουσι δὲ ταῦτα ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Ζ' καὶ Η' κεφ. τῆς Γενέσεως καὶ συπεραίνουσιν ἐκ τῆς ἀριθμήσεως ταύτης ὅτι τὸ ἔτος εἶχε 365 ἡμέρας, ἐξ οὗ καὶ ἀγόμενοί τινες ὑπέθεσαν ὅτι κατ' ἀρχὰς παρ Ἑβραίοις τὸ ἔτος ἦν ἡλιακόν. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου δμως ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἔτος καὶ παρ' Ἑβραίοις εἶναι σεληνιακὸν ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς.

(2) Ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ τοῦ Ὀσκὰρ Γαῖγερ ὁ Χοδολογόμωρ ἢ Χοδολογομὸρ οὗτος ὀνομάζεται Κεδὼρ-Λαομέρ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ *

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΔΟΚΙΑ

Τίς δὲν ἐγνώριζεν ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ πορφυρογεννήτου, τὸν ἔνδοξον καὶ νεαρὸν εὐπατρίδην Εὐτρόπιον τὸν ὡραιότερον ἐκ πάντων τῶν νέων τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ βλέμματα τῶν μεγάλων δεσποινῶν ἐστρέφοντο καὶ ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι ἐκολακεύοντο νὰ προσφέρωσι περιποιήσεις καὶ τιμάς ;

Ἥτο ὁ μᾶλλον ἠγαπημένος τοῦ αὐτοκράτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὥρας πολλὰς διήρχετο περὶ τῶν μουσουργημάτων αὐτοῦ ὁμιλῶν καὶ τῶν ὡραίων ζωγραφιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης ἠρέσκετο νὰ καταγίνεται ὅπως καὶ ὁ εὐτυχὴς αὐτοκράτωρ του.

Ὁσάκις μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ αὐτοκράτορος ἐξήρχετο, τὰ βλέμματα πάντων πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐστρέφοντο ἢ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ μειδῶν πολλάκις καὶ ἀστεϊζόμενος, τῷ ἔλεγεν : «Εὐτρόπιε, φοβοῦμαι μή, ἕνεκα τοῦ κάλλους σου, μοῦ ὑφαρπάσῃς τὴν πορφύραν.„

Καὶ ὁ Εὐτρόπιος ταπεινότατα ὑποκλινόμενος, τῷ ἀπήντα : «Σεβαστὲ καὶ κραταιότατε, ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας σου τὴν ζωήν μου τίθημι !„

"Ὦ, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου !„ — ἔλεγε τότε μετὰ ὕφους σοβαροῦ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἐθώπευεν ὡς τέκνον του τὸν νεανίαν.

Ἂν ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων — ὁ Εὐτρόπιος ἦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους.

"Εἰς τοιαύτην καλλονήν„ ἔλεγε πολλάκις εἰς τοὺς αὐλικούς του ὁ αὐτοκράτωρ, ὅταν ἐνίοτε ἤρχετο λόγος περὶ γάμου τοῦ Εὐτροπίου — "εἶναι ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ἰσόξιον κάλλος γυναικὸς διὰ τὸν Εὐτρόπιον !„

Καὶ ὅμως εὑρέθη· καὶ ὑπέρτερον κάλλος μάλιστα ! Πλὴν τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παλάτιον καὶ τὰς αὐτοκρατορικὰς τιμὰς ὁ Εὐτρόπιος καὶ νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς βασιλευούσης, ἐξόριστος καὶ νεκρὸς πλέον διὰ τὸν κόσμον.

Πῶς τοῦτο συνέβη, θὰ εἴπωμεν ἀμέσως.

Β'.

Οὐχὶ μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῷ μέσῳ ὡραιοτάτων δενδρώνων. ὑπῆρχε μικρὸν Μονύδριον εὐσεβεστάτων καλογραιῶν. τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι **«τῆς Παναγίας τῆς Ὑπερμάχου.»**

Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτον Μονύδριον εἶχον ζητήσῃ καταφυγήν. μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν θορύβων τῆς βασιλευούσης, πολλαὶ τῶν προκρίτων γυναικῶν καὶ τῶν θυγατέρων τῶν εὐπατριδῶν, φύσεις μελαγχολικαὶ καὶ ὑπεράγαν θρῆσκοι ἢ ψυχαὶ παντοιοτρόπως δοκιμασθεῖσαι ὑπὸ τῶν ταραχῶν καὶ τῶν θλίψεων τοῦ κόσμου.

Ἡ δὲ τοποθεσία τοῦ Μονυδρίου καὶ ἡ μελαγχολικὴ αὐτοῦ καὶ σοβαρὰ ὄψις καὶ τῶν καλογραιῶν ἅμα ἡ μεγίστη εὐσέβεια καὶ ἡ γλυκυτάτη ψαλμῳδία, εἵλκυον πολλάκις πρὸς αὐτὸ— ἰδίως κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν — πολλὰς ἐκ τῶν δεσποινῶν τοῦ Παλατίου καὶ τῆς αὐλῆς.

Τοσοῦτον δὲ εἶχε συγκινήσῃ καὶ ἐνθουσιάσῃ ταύτας τὸ εὐπρεπὲς τῶν τελετῶν καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ψαλμῳδίας, ὥστε εἰς τὸ Παλάτιον εἶχε διαδοθῇ μετὰ ζωηροτάτης περιγραφῆς ἡ φήμη τοῦ Μονυδρίου **«τῆς Παναγίας τῆς Ὑπερμάχου.»**

* * *

Ὡμίλουν περὶ τῶν μικρῶν καὶ μελαγχολικῶς ὡραίων κελλίων του, περὶ τοῦ ὀλίγον σκοτεινοῦ, ἀλλὰ βαθυτάτην κατάνυξιν ἐμπνέοντος Ναΐσκου, περὶ τῶν σπανίως ἀνοιγομένων μεγάλων αὐλοθυρῶν τῆς θολωτῆς εἰσόδου, περὶ τῆς δι'ὡραίων χαλίκων ἐστρωμένης αὐλῆς καὶ περὶ τοῦ θαυμασίου κήπου, τοῦ ὁποίου ἑκάστη τῶν καλογραιῶν ἐπεμελεῖτο ἓν διαμέρισμα.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ὡμίλουν διὰ τὸ σεβάσμιον τῆς Ἡγουμένης. διὰ τὸ κατανυκτικὸν καὶ ἱεροπρεπὲς τῶν τελετῶν, διὰ τὴν ἀγγελικὴν μελῳδίαν τῶν ψαλτριῶν καὶ διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ εὐγένειαν τῶν μοναζουσῶν. Ἄφινον δὲ νὰ ὁποφιθυρίζωνται καὶ πολλὰ γογγυστικώτατα περὶ τοῦ θαυμασίου κάλλους τῶν ὑπὸ τὸ μέλαν ἔνδυμα κεκαλυμμένων ἐκείνων ἀγγελικῶν ψυχῶν.

Ἰδίως ἐψιθύριζον πολλὰ περὶ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς τῆς μοναχῆς Εὐδοκίας καὶ περὶ τοῦ μοναδικοῦ αὐτῆς κάλλους καὶ τῆς λάμψεως τῶν μεγάλων καὶ μαύρων ὀφθαλμῶντης.

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ — μέχρι τῶν ὤτων, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη αὕτη ἔφθασε — περίεργος νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θυμάσῃ τὸ ἔξοχον αὐτὸ Μονύδριον, περὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸ Παλάτιον τόσα ἐλέγοντο, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδράμῃ ὅλως ἀνεπισήμως ἕως ἐκεῖ.

Εἰς μάτην τῷ εἶπον ὅτι ἡ παρουσία ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα τοῦ αὐτοκράτορος ἤθελε ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν μοναζουσῶν αἵτινες εἶχον ἀποχωρήσῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς διὰ νὰποθάνωσι πλέον ὡς πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὰς πομπὰς αὐτοῦ

Ὁ αὐτοκράτωρ φιλόμουσος καὶ θαυμαστὴς βαθύτατος τοῦ καλοῦ, ἐπέμεινε.

"Δὲν θὰ ὑπάγω εἰμὴ ἐγὼ μόνον καὶ ὁ Εὐτρόπιος„ ἔλεγεν· "ὥστε δὲν θὰ ταράξωμεν ποσῶς τὴν ἡσυχίαν τῶν εὐσεβῶν μοναζουσῶν. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰκούσω τὴν ψαλμῳδιαν τῶν ψαλτριῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς μοναχῆς Εὐδοκίας„

Εἰς δὲ τὸν αὐτοκράτορα τὶς ἠδύνατο βεβαίως νὰντισταθῇ ;

* * *

Οὕτω ὡραίαν τινὰ μεταμεσημβρίαν τῆς Τεσσαρακοστῆς ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐξέδραμεν ὅλως ἀνεπισήμως μέχρι τοῦ σεμνοῦ Μονυδρίου

Ἡ ἀκολουθία του δὲν ἦτο εἰμὴ μικροτάτη. Ὑπασπισταί τινες καὶ ὀλίγοι ὑπηρέται. παρὰ τὸ πλευρὸν δ'αὐτοῦ ὁ ἔμπιστος καὶ ἠγαπημένος του Εὐτρόπιος.

Πλὴν καὶ οὗτοι πάντες, ἐκτὸς τοῦ Εὐτροπίου, ἔμειναν κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ Μοναστηρίου με ἀ τῶν ἵππων, πλησίον συσκίου τινὸς καὶ δροσερᾶς πηγῆς. ὁπόθεν πεζῇ καὶ ὡς κοινὸς θνητὸς ὁ αὐτοκρατωρ μετὰ τοῦ Εὐτροπίου ἦλθον πρὸς τὴν Μονήν.

Ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκρουον τὸ μέγα ῥόπτρον τῆς σιδηρᾶς θύρας τοῦ Μοναστηρίου, ὁ γλυκύηχος κώδων τοῦ Ναΐσκου ἐκάλει τὰς παρθένους εἰς τὴν προσευχήν.

Ἡ Ἡγουμένη εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ῥόπτρου διέταξε τὴν χρέη θυρωροῦ ἐπιτελοῦσαν ἀδελφὴν νὰ σπεύσῃ. "Οταν δὲ παρ' αὐτῆς ἐλθούσης δρομαίως ἤκουσεν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἔλθῃ καὶ ἀνέμενεν. ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

"Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Μοναστήριον;„

Ἀλλὰ τί λοιπὸν νὰ πράξῃ ;

"Ἐσπευσε πάραυτα μετὰ τῶν μᾶλλον πρεσβυτέρων καλογραιῶν εἰς ὑποδοχὴν αὐτοῦ καὶ χαιρετίσασα τὴν Κραταιότητά του ὑποκλινέστατα, κατὰ τοὺς τύπους τοὺς συνειθιζομένους τότε, ἠθέλησε νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν μικρὸν ἀλλὰ κομψότατον Ξενῶνα τῆς Μονῆς.

"Ὄχι, δὲν ἤλθομεν νὰ σᾶς ταράξωμεν„, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ. "Εἶναι ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὑψίστου. Ὁ Θεὸς πρῶτον καὶ ἔπειτα ὁ Αὐτοκράτωρ !„

Καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Ναΐσκον, ὅπου τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνηθροίζοντο καὶ ὅλαι αἱ ἀδελφαί.

* * *

"Ω. ποία ἐξαισία μελῳδία καὶ ποία ἄρρητος καλλονή!

Ἦτο ἓν τμῆμα παραδείσου ὁ Ναΐσκος ἐκεῖνος.

Ἦσαν ἄγγελοι καὶ χερουβὶμ ἐκεῖναι αἱ παρθένοι.

Χερουβὶμ μελῳδίας καὶ χερουβὶμ καλλονῆς !

Ἡ Εὐδοκία μάλιστα ψάλλουσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ στιχηρὰ κατανυκτικά, ἦτο ἀνυπέρβλητος εἰς μελῳδίαν. ὡς ἦτο ἀνυπέρβλητος καὶ εἰς καλλονήν. Ἡ δὲ Ἡγουμένη ἦτο τοσοῦτον σεβασμία καὶ κατανυκτική, ὅσον θὰ ἦτο θεῖόν τι πλάσμα τοῦ ἄλλου κόσμου

Ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Εὐτρόπιος ἤκουον καὶ ἔβλεπον μετ' ἀληθοῦς θαυμασμοῦ καὶ ἡ ψυχή των διετέλει ὡς ἐν ὀνείρῳ.

"Οταν δὲ ἡ ἀκολουθία ἐτελείωσε καὶ ἡ Ἡγουμένη ὡδήγησε τοὺς δύο μεγάλους ξένους της εἰς τὸν κομψότατον Ξενῶνα, ὁ αὐτοκράτωρ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ συγχαρῇ τὴν Εὐδοκίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

* Μία ἐκ τῶν ὅλως ἰδιαίτερον χαρακτῆρα κατχρωματισμὸν ἐχουσῶν ἐποχῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας εἶναιἀδιαίτατα καὶ ὁ Βυζαντινὸς ἑλληνισμός. Ὁμήτας θρησκευτισμός, ὅστις ἐμπνέει τὴν ἐποχὴν ταύτην, τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς αὐλῆς καὶ τῶν εὐπατριδῶν ὁ ὅλως ἰδιόρρυθμος βίος, τοῦ κλήρου καὶ ἰσῶν τῶν μοναχῶν ἡ μεγάλη ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐπιρροή, τῶν θρησκευτικῶν ἐριδων ἡ πάλη καὶ τῶν Συνοδων αἱ συναθροίσεις καὶ ἀποφάσεις, οἱ ἀφορισμοὶ καὶ τὰναθέματα, τέλος τῶν συνειδήσεων ὁ διηνεκὴς κλονισμός, τῆς λατρείας καὶ τῆς ἡμνῳδίας ἡ ἔξοχωσις καὶ οἱ συχνοὶ κατὰ τῶν βαρβάρων πόλεμοι, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἡ θρησκεία λαμβάνει σπουδαιότατον μέρος — χαρακτηρίζουσι τὴν Βυζαντινὴν ταύτην ἐποχὴν ὅλως ἰδιομόρφως καὶ παρεχουσιν εἰς τὸν ἱστορικὸν ἐρευνητὴν ὅλην ὅλως νέαν καὶ ἰδιόρρυθμον. Ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῆς ἐποχῆς ταύτης πρέπει βεβαίως νὰ ἐνδιαφέρῃ ἡμᾶς πολὺ ὡς ἀμέσους ἀπογόνους ἐκείνων μάλιστα δὲ σήμερον, ὁπότε μέγιστον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς ἐποχῆς ταυτης δεικνύει τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης ἡ ὀψηλὴ ἐπιστήμη, θὰ ἦτο ἔγκλημα ἀληθῶς ἡμεῖς νὰ περιφρονῶμεν τὸ σπουδαιότατον τοῦτο μέρος τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας,

Ἡμεῖς διὰ τῶν μικρῶν τούτων Βυζαντινῶν διηγημάτων, ἅτινα ἀπὸ σήμερον ἀρχίζομεν, δὲν πρατιθέμεθα ἢ ἐλαχίστας τινὰς εἰκόνας νὰ παράσχωμεν ἐκ τοῦ Βυζαντιακοῦ βίου εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, οἵτινες πεποίθαμεν ὅτι θέλουσι κρίνῃ τὴν τόλμην ἡμῶν ταύτην λίαν ἐπιεικῶς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΚΑΚΙΩΝ

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἕνας Ἄρχων εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς κυνήγιον μὲ τὴν συνοδίαν του. Ἀποπλανηθεὶς ὅμως χωρὶς νὰ θέλῃ μέσα εἰς ἓν δάσος, ἐζήτει εἰς μάτην ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ δρόμον διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

"Οσον περισσότερον ἐπροχώρει, τόσον πυκνότερον καὶ σκοτεινότερον ἐγίνετο τὸ δάσος.

"Ἐξαφνα, ἐνῷ εἶχεν ἀποκάμῃ πλέον καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἵππος του καὶ περίλυπος ἐζήτει ποῦ νὰ ἀναπαυθῇ. βλέπει ἀπέναντί του, ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, ἕνα μεγάλον καὶ ὡραῖον Πύργον, τοῦ ὁποίου καὶ αἱ τρεῖς κύριαι θύραι ἦσαν ἀνοικταί.

Μὲ χαρὰν λοιπὸν διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸν ἵππον του καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐμβῆκε

Πλῆθος πολὺ ὑπηρετῶν, σκορπισμένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔκαμνον καθεὶς τὴν ἐργασίαν του. Λαμπροστόλιστος δὲ θυρωρός, ἀφοῦ ἔδωκε τὸν ἵππον τοῦ Ἄρχοντος εἰς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν. ὡδήγησεν ἔπειτα αὐτὸν εἰς μίαν χρυσοποίκιλτον αἴθουσαν. Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζετο νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰπέλθῃ, ὁ Ἄρχων τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠρώτησε :

"Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, — τοῦ εἶπε — τίνος εἶναι τὸ ἀνάκτορον αὐτό ;„

"Εἶναι τῆς Γρηᾶς Εὐτυχισμένης Ἀρχόντισσας„ ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης. Καὶ ἀναχωρῶν ἐπρόσθεσε : "Περιμένετε ὀλίγον καὶ θὰ τὴν γνωρίσετε„.